

ergo sunt ei intelligibilia. Sed quoniam, omnia tradita, sunt ei, a patre suo; et genitus in se habet, quaecumque habet genitor. Et in genitore erant entia omnia et non entia in ipso sunt ei, et sunt ei intelligibilia. Omnia ergo intelligibilia, ei sunt intrinseca. Et extra ipsum nihil est eorum, quæ sui natura intelliguntur, cum ipse ea sit, et omnia. Ita enim fiet, ut vere, et verus sit intellectus, cum omnia quæ intelligit, sibi habeat præsentia. Et ea opus non habeat aliunde quærere. Neque eorum oblivisci possit unquam, aut opus habere eorum reminisci. Neque falletur unquam, aut falsum dicet. Neque aliunde scire quæret, aut fidem ab alio requiret se scire ullo, quam a se ipso. Neque per coniecturam sciet. Neque scientia eius dubia erit, neque ambigens. Neque ab alio audiet, aut addiscet. Neque per syllogismus scientiam aquiret, neque per demonstrationem, aut aliam ullam argumentationem. Hæc enim quoniam in se dubiæ sunt, aliunde alia quærunt, asciscunt, ut certitudinem aliquam vel fidem maiorem nasciscantur. Quæ si intellectus quæret, vel dubius esset, vel ignorans. At impossibile est, Mentem, vel amentem esse, vel dementem. Mentis enim defectum pateretur, et a sua essentia recederet. Sed Mens, ne humana quidem, dum mens est, quicquam patitur, quo a se ipsa habeat, et demens fiat. Neque, sit dubia, vel amens. Si amens non sit, nec demens ipsa mens, ipse intellectus, nec divinus, nec humanus, intellectus primus omnium, conditor intellectuum aliorum, in ignorantiam non cadit. Non ignorando, semper eum scire est necessarium. Si semper scit, semper actionem suam peragit, intellectionem scilicet. Semper ergo intelligit. Si semper intelligit, semper sua intelligibilia habet præsentia. Ergo ea in se habet. Nam si extra se alibi essent, quando, vel quo modo, eis occurreret? Vel se eis occurrisse sciret? Si eis non occurreret, ab intelligentia cessaret. Si ab hac cessaret, non intelligeret. Si non intelligeret, intellectus amplius non esset et in ignorantiam caderet. Et si quando tamen eis occurreret extra se positus, idola rerum, et non res ipsas perciperet. Quæ enim extra intellectum sunt, idola rerum sunt. Et ideo cognitio eius, opinet non scientia. Et sæpe ideo falleretur, et falsum diceret, et se se, et alios deciperet; et vera mens non esset. Quibus rationibus, vere Zoroaster cecinit:

Ὁὐ γὰρ ἄνευ νοός ἐστὶ νοητοῦ, καὶ τὸ νοητὸν οὐ νοῦ χωρὶς ὑπάρχει.

Non enim mens est sine intelligibili et intelligibile non sine mente existit.

Unde sequitur, intellectum, dum intelligit impressiones nullas ab extraneis recipere, aut ti. Nam cum ipse intellectus primus, omnia sit entia, nisi ipsa intelligat non est amplius intellectus. Concludendum igitur verum intellectum, omnia intelligibilia, non modo hæc, modo non illa, semper intelligere. Omnia inquam sibi insita, (nulla autem sunt ei non insita) ne scilicet eorum obliviscatur; neque aliunde quærat, quæ intelligere et scire debeat. Neque ut veritas sit in ipso. Sed sit ipse veritas ipsa. Neque entia disperdantur, aut extra illum dispersa iaceant. Sed in eo sedem habeant, et vivant, et intelligant, tum ipse, tum entia, quæ in eo sunt, singula et omnia. Et totum simul, singulisque suis partibus. Unus sit intellectus, quot sit entia in ipso consistentia. Hoc est, omnes unitates, omnes essentiæ, omnes vitæ, omnes intellectus, omnesque ipsorum proprietates. Atque ita primus intellectus, entia omnia erit, et entia omnia erunt id, quod ipse est. Et quia entia sunt, ordinibus distincta ordo entium omnium ipse erit. Et in se ordines habebit omnes. Quia vero, entia per unum cuique essentielle, id sunt, quod sunt: ipse omnia illa una; rerum omnium essentialia, in se habebit; imo ipse ipsamet erit. Et quia omnia hæc una, a sua propria quæque unitate pendent, in eo erunt omnium rerum unitates. Imo ipse omnes erit. Has Chaldaica Theologia, principia, et fontes, et Ideas, ἀρχὰς καὶ πηγὰς appellat: ipse in se habet rerum omnium principia, et fontes et Ideas. Imo ipse, illa ipsa erit. Ideas illas inquam omniformes, quas *παμμόρφους* appellat, uti vidimus Zoroaster. Et quæ ut idem ait.

Πηγῆς μιᾶς ὑποπᾶσαι, ἐξέθοραν,
πατρόθεν γὰρ ἔην, βουλή τε, τέλος τε.

“Fonte ab uno volantes, exilierunt.

A patre enim erat, consiliumque, finisque.”